

Пуерто Голфито, Коста Рика

Мич Рап прокара длан по гладкото ѝ голо бедро, нагоре към кръста и после надолу към стегнатото ѝ коремче. Тя беше долепила гръб към гърдите му, положила глава върху ръката му. Това, което се случи не беше планирано, но и не го изненада. Той отдавна долавяше знаци, че тя проявява интерес към него – плахите погледи и полушеговитите закачки ясно говореха за това. Напрежението се бе трупало почти цяла година, през която всеки от двамата им мълчаливо си бе задавал въпроси. Никой не знаеше със сигурност дали връзката им ще стигне дотук. И ето един ден пристигнаха в тази уединена вила с изглед към един идиличен плаж. Топлият и влажен въздух, прибоят на вълните, изпитата текила – всичко това доведе до изблика на натрупаните страсти и плътски желания.

Рап целуна голото ѝ бедро, отмести с нос кичур от копринената ѝ черна коса и се вслуша в равномерното ѝ дишане. Тя спеше дълбоко. Мич остана неподвижен за миг, напълно завладян от аромата и допира на красивата жена, лежаща до него. Отдавна не беше имал подобни изживявания, при все че вината още се обаждаше някъде от дълбините на неговата съвест и само дебнеше подходящия момент да го връхлети с пълна сила. Усещаше я как го гризеше отвътре и ръфаше душата му. Искаше да се върне отново вътре в нея. Искаше да го накара да си спомни неща, които той се мъчеше да забрави, но знаеше, че никога няма да може.

Отмести се леко от нея, обърна се по гръб и се вгледа във вентилатора на тавана. Пламъците на свещите танцуваха в ритъма на лекия ветрец и хвърляха слаба светлина върху перките и тъмните дървени греди над тях. Зад отворените врати на балкона вълните се разливаха една след друга на брега. Бяха минали две години откакто бомба разруши дома му в залива Чесапийк и уби жена му и детето, което тя носеше в утробата си. Оттогава

той не беше спал спокойно нито веднъж и тази нощ нямаше да е изключение.

В онзи есенен следобед те искаха да убият него – не нея. Вината му за смъртта ѝ го доведе до необузdana ярост и огромна мъка и тъга. Глупаво беше да се заблуждава, че ще може спокойно да се оттегли от работата и да създаде семейство. Прекалено много врагове имаше. Прекалено много роднини на мъже, които бяха умрели от ръката му. Прекалено много правителства и влиятелни личности, които най-много от всичко на света биха искали да видят Мич Рап лежащ по очи в собствената си кръв. Понякога – в мигове на дълбоко отчаяние – той тайно се надяваше и си пожелаваше някой от многобройните му зложелатели накрая да успее. Той приветстваше предизвикателството. Искаше го. Искаше някой от убийците да извади късмета да остане жив и да го отърве от нещастieto му.

Шансовете обаче това да се случи тази вечер бяха близки до нулевите. Противно на това, което интимната поза на жената до него подсказваше, Рап не беше пропътувал хиляди километри, за едно романтично бягство. Накратко казано, той беше поел към тропическото местоназначение, за да убие човек. Един самовлюбен политикан, който егоистично беше поставил личните и партийните интереси над тези на Америка. Неговите интриги и кроежи бяха променили хода на последните президентски избори и имаха за последица смъртта на десетки невинни хора. С всяка изминала седмица ставаше все по-очевидно, че нещастникът си беше въобразил, че му се е разминало. Всъщност само шепа хора наистина знаеха за участието му в драматичните събития, но за негово голямо съжаление те не биха допуснали за нищо на света измяната да остане ненаказана.

Рап и екипът му бяха държали под око мишената в продължение на почти цялата година. В началото следенето беше изключително пасивно. Когато той се намираще на Източното крайбрежие, Рап и хората му тайно го наблюдаваха от Западното. И обратното. Проследяваха го електронно, чрез

кредитните му карти и тегленето на пари от банкомати. Докато месеците се нижеха един след друг и мишената постепенно свали гарда си, те преминаха към същинското наблюдение. Поставиха подслушващи устройства около дома му, в офиса му, на яхтата. Разговорите от мобилния му телефон също се прослушваха. На компютрите му беше инсталиран специален шпионски софтуер. Започнаха да следят всеки негов ход, за да си изградят картина за всекидневните му маршрути и в очакване на удобен случай да ударят.

Така разбраха за ваканцията, която беше планирал – едномесечно пътуване от Сан Диего до Панама и обратно. Мишената възнамеряваше лично да изпита чисто новата си яхта за два милиона долара. Рап успя да се сдобие с подробния маршрут на пътуването и изпрати разузнавателен екип да огледа пристанищата, през които щеше да мине яхтата. Премахването на обекта в отдалечена страна от Третия свят беше далеч по-предпочитано отколкото провеждане на операцията на територията на САЩ.

Оказа се, че Пуерто Голфито е идеално за целта. Някогашното малко рибарско селце сега се радваше на нарастващ поток от туристи. Лайнерите за морски круизи пускаха котва тук няколко пъти седмично, за да свалят от борда си хилядите пътници. Търговията също беше в подем, продажбата на имоти просперираше и целият град се радваше на небивал възход.

Идеалната среда, в която двама души да дойдат и да си тръгнат незабелязано. В сравнение с другите аналогични операции тази не беше от най-трудните. Въпреки това един от аспектите леко тревожеше Рап.

Лежащата до него гола жена упорито настояваше тя собственоръчно да прати в гроба мишената.

Мария Ривера беше логичният избраник на Рап за партньор. Перфектно говореше испански и беше силно мотивирана. Може би дори малко по-мотивирана от необходимото, което допълнително предизвикваше у Рап известно колебание. Не че не беше способна да ликвидира обекта –

напротив, боравеше еднакво добре и с голи ръце, и с огнестрелно оръжие – но ѝ липсваше практически опит. Неслучайно повечето професионални убийци идваха или от специалните части или от градската престъпност. Хората и от двете категории бяха претръпнали към насилието и гледаха на него единствено като средство за постигане на определена цел. Много често формулата на успеха беше съвсем проста – отговори на насилието с още по-голямо насилие.

Симпатичната красива латиноамериканка до него не беше минала нито през жестоките улици на някое градско гето, нито през засекретения свят на бойците от специалните части. Дори обратното, през последните десет години беше работила в една от най-прочутите служби за ред и сигурност. Мария Ривера имаше черен колан втора степен по бойни изкуства, стаж в Сикрет Сървис и майсторски умения по стрелба с пистолет. Пред нея беше начертано светло бъдеще, докато обаче бомба не разкъса кортежа, който ѝ беше заповядано да охранява. Последвалото вътрешно разследване в службата я оправда по подозренията за некомпетентност или умишлена вина. Но в бранш, в който успехът остава незабелязан за публиката, а за провалите се снимат документални филми и се показват по историческия канал “Хистъри Ченъл”, след подобен инцидент с кариерата ѝ беше свършено. Тя тихомълком беше избутана от пътеката към върха и натикана в тесен кабинет, където амбициите ѝ започнаха да атрофират като мускулите на пациент в кома. Рап знаеше, че Мария няма да изкара дълго така и ѝ предложи нова работа.

Официално Ривера работеше в частна компания за сигурност и охрана със седалище в Маклийн, Вирджиния. Заемаше поста вицепрезидент и отговаряше за личната охрана и оценката на заплахи и рискове. Заплатата ѝ беше три пъти по-висока от тази, която беше получавала в Сикрет Сървис. Войната срещу тероризма беше печеливш бизнес за частните охранителни фирми. Голяма част от дейността на компанията беше

напълно законна, но Рап все по-често ги използваше за акции, които Ленгли искаше да запази в тайна от медиите и Конгреса.

Тази малка екскурзия на юг беше идеален пример за подобна операция. Рап лично не би имал никакви проблеми да накара определен брой сенатори или конгресмени да разрешат писмено провеждането на операцията, но да се сдобиеш със съгласието на цялата комисия и в същото време да не изтече информация беше невъзможно. Прекалено много народни избраници поставяха егото и политическите си амбиции над националната сигурност.

Рап обърна глава към Ривера. Въпреки че операцията беше относително лесна, нямаше място за никакви грешки. Всичко трябваше да изглежда като злополука, иначе щяха да последват купища неприятни въпроси. Той се запита дали партньорката му наистина притежаваше необходимите инстинкти или годините на работа на страната на реда и закона щяха да си кажат своето и тя да се разколебае. Убийството на себеподобно човешко създание не винаги беше толкова трудно, колкото би се сторило на някого. Дай на изпълнителя минимално обучение, постави го в ситуация, в която трябва да защити себе си или семейството си и ще имаш насреща си напълно подготвен професионален убиец. Дай на агент от Сикрет Сървис стотици часове обучение и тренировки и той хладнокръвно и без колебание ще прибегне до смъртоносна сила, за да спре атентатор с насочен към президента пистолет.

Накарай обаче някой от тези агенти да убие невъоръжен цивилен и ще се озовеш в небрано лозе. Дори и вината на обекта да е доказана и той напълно да си заслужава отреденото му наказание, малцина са служителите на реда, които биха се вживели в ролята на екзекутори. От агента вече не се иска да реагира на заплаха – необходими са съвършено различни умения. По същество ти искаш от човек, който преди е играл в защита, да мине в нападение и то със същата степен на кадърност и

подготвеност. Да промениш така драстично ролята на някого е почти невъзможно. Да убиеш чисто и да го направиш да изглежда като злополука е майсторство, подвластно само на каления и изпитан професионален убиец.

Рап отново хвърли поглед към Ривера. Тя продължаваше да спи непробудно. Той бавно измъкна дясната си ръка изпод врата ѝ, зави я с чаршафа и се измъкна от леглото. Докато я завиваше, главата ѝ леко потръпна и отново се отпусна върху възглавницата. Рап тихо отиде на балкона по покрития с плочки студен под. Долу лек влажен бриз разклащаше едвам-едвам върховете на палмите. Той погледна към залива, където се олюляваха мачтите на платноходките, и потърси гладкото туловище на елегантната круизна яхта, принадлежаща на човека, когото бяха дошли да убият. Яхтата беше пристигнала в късния следобед и спуснала котва на шейсет и пет метра от най-близкия съд. Дългата двайсет и пет метра “Азура” с яркочервената си ватерлиния се открояваше лесно сред останалите съдове.

Обектът възнамеряваше да пренощува в Пуерто Голфито две вечери. Тепърва щеше да се отклони от графика си, което още повече улесняваше задачата на Рап. Планът за тази вечер беше да го наблюдават, но у Мич се зараждаше нова идея. Той погледна към облаците и луната, която беше във втората си четвърт. До час условията щяха да са идеални за техния случай. Според прогнозата утре вечер небето щеше да е ясно. Четвъртина луна осветяваше терена достатъчно ярко, повече, отколкото някой биха предположили. Повечето светлина обаче увеличаваше риска да бъдат забелязани.

Рап за сетен път погледна към Ривера. Този път всичко щеше да бъде отблизо и на лична основа. Нямаше да я има онази хладина и дистанцираност, характерна за снайпериста, наблюдаващ мишената през оптичския мерник. Въпреки че същата тази мишена не представляваше

никаква заплаха по физически данни, за мнозина този начин на убийство беше най-трудният. Най-тежкият психологически тест. С голи ръце, без нож, без пистолет. Само ти и жертвата, сплетени в смъртоносна спирала – като анаконда изстискава със желязната си хватка и последната глътка въздух от някой топлокръвен бозайник. Змията би почувствала топлината на тялото му, уловила миризмата му, чула приглушените му писъци и много вероятно би видяла умоляващите и изпълнени със страх и ужас очи на жертвата. Не, каза си той, този тест щеше да е прекалено труден за Ривера.

Мич бавно отиде до чантата си и извади оттам радиостанция Моторола с кодиран сигнал. Включи я и я остави върху тоалетката. С останалата си екипировка в ръка той се измъкна от спалнята и по коридора стигна до хола. Големите плъзгащи се врати бяха отворени, покрити само с тънки прозрачни пердета. Рап излезе на верандата, обу си клин за плуване и тръгна по пътеката към брега. Къщата се простираше върху двадесет декара и разполагаше със свой собствен плаж.

Рап стигна до пясъчната ивица и се огледа. Беше пусто. Затъкна в клина радиостанция Моторола и сгъваема слушалка с микрофон, след което спокойно тръгна да се разхожда по плажа с плавници, шнорхел и маска за гмуркане. Нямахме смисъл точно сега да се крие. Ако някой видеше човек, облечен в черно, подозрително промъкваш се по плажа в този късен час, най-вероятно щеше да се обади в полицията. Рап нагази във водата и фиксира с очи яхтата. После отново се шмугна в горичката, заобиколи и излезе в срещуположния край на залива. Сложи си маската и плавниците и заплува към яхтата и нейния собственик. Щеше да види сметката на Стю Гарет и от опит знаеше, че нямаше да изпита и грам състрадание към него.